

גיליון מס' 1234

מערכת "שמעו ותחי נפשכם"
מברכת את קוראי העלון ואת
עם ישראל בצום קל וגמר
חתימה טובה!

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

וילך - יום כיפור - ה' תשרי תשפ"ו - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

תורה מלשון הוראה הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

הוראה למעשה

ד צוה לכתוב כל אחד מישראל ספר תורה לעצמו.

המקור בפרשה: "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל." ובזה נשלמו תרי"ג מצות. ורמזו גם כן מצות התשובה בפרשת נצבים בפסוק (שם ל, יא) כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום, וכמו שכתב הרמב"ן.

ועל זה הענין באו אלו שתי המצוות. אחת מצות הקהל, יהיו כולם ביחד אנשים ונשים וטף לשמוע התורה, כי כולם נפש אחת. אחר

כך בא הציווי על כל יחיד ויחיד שיכתוב ספר תורה לעצמו, וזה כל זמן שישראל עושין רצונו של מקום אזי דברים בו בכלל ובפרט, ושחם ושלוש חוטאים, אז עמהם אל נכר, רצונו לומר שהולכים אחר יצר הרע הנקרא אל זר. וכמו שאמרו רבותנו על פסוק (שבת קה, ב) על פסוק (תהלים פא, י) "לא יהיה בך אל זר" וכו'.

ועל זה נתן השם יתברך תקנה על ידי התשובה.

הוראה למעשה

האדם צריך לתת צדקה וחסד לכל דיכפין

ולכל דצריך, ולא להסתפק בזה שהוא מפרנס בניו ובנותיו הקטנים, ולמרות שאמרו חז"ל על הפסוק "אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת": "זה הזן בניו ובנותיו הקטנים" (כתובות נ' ע"ב) אף על פי כן אל לו להסתפק בזה.

המקור בפרשה: "ואל יבא בכל עת אל הקודש" - "בזה שהוא מקיים" - "עושה צדקה בכל עת" בכך שהוא מפרנס בניו ובנותיו הקטנים, עדיין לא בא אל הקדש, רק על ידי שיפרנס גם אחרים יבוא אל הקודש". (הרה"ק ר' אורי המכונה השרף מסטרליסק זי"ע).

נקי הדעת שפרושים

הוי גולה למקום תורה

פעם הבחינה בו רעייתו שהוא עצוב קימעה. מלבו נפלטה אנחה קלה. היא שאלה אותו בחרדה: "מה לך, על מה אתה נאנח"?! הוא סיפר לה על המחשבה שעברה במוחו לנסוע ללמוד תורה ביפו, דבר שיעזור לו מאוד, אלא שזה נראה לו בלתי מציאותי. להפתעתו המוחלטת ענתה לו רעייתו הצדקנית: "אם אתה חושב שבדרך זאת תוכל ללמוד ולהתעלות יותר, אני מוכנה ומזמנה לשאת על שכמי את עול הבית, ולאפשר לך לנסוע כרצונך הטוב".

הוא שמע את הדברים, אך לא האמין למשמע אוזניו: האמנם? האם אכן אשתו מוכנה בלב שלם וברצון מוחלט להישאר לבדה בבית למשך זמן ממושך, כדי לאפשר לו ללמוד תורה? והאם רשאי הוא לעשות כן? אך היא לא הרפתה ממנו. המריצה אותו אשתו הצדקנית השכם והערב להגשים את מחשבתו הטובה, לנדוד למקום שקט כדי להגות בתורה בלי הפרעה ולעלות במעלותיה ובקנייניה. הם הלכו יחד לטיול עצה מהסבא קדישא הגאון רבי חיים יעקב שפירא זצ"ל ראב"ד ירושלים, והוא נתן את ברכתו, והתחייב גם לעזור להם בסכום חודשי זעיר כדי להקל מעליהם את עול הפרנסה.

למחרת הוא קם ונסע ליפו. יפו של אותם ימים לא היתה מקום תורה, אבל היו בה בעלי בתים יקרים, אוהבי תורה ויראי ה' המשך בעמוד אחרון

הגה"צ המשפיע רבי משה וובר זיע"א בשעת דבקות במוצאי יום הכיפורים האחרון לחייו בשנת תש"ס. לידי נראה הילד שלום דובער וובר שיח' האחרון

התרומיות של זוגתו הצדקנית גיטא מלכה, את אהבתה העזה לתורה, ואת נכונותה להקריב את כל כולה למען יוכל להגות בתורה כחפצו האדיר. כאחת מבנות המשפחה המפוארת והמיוחסת, משפחת שפירא, צאצאיו של הגאון הקדוש רבי לייבל'ה קובנער זצ"ל, למדה להכיר ולהוקיר תורה ולומדיה. אך בכל זאת לא ההין לבוא ולהציע לה להישאר לבד עם ארבעת עוללים ויונקים, ועם סבא וסבתא זקנים וחלשים, בלי אמצעי קיום מספיקים. הוא לא דיבר עמה בענין זה, ובלבו פנימה חשב שזה בבחינת "שיר מזמור לעתיד

ה גאון רבי צבי פסח פראנק זצ"ל בלט בצעירותו בגאונותו העצומה ובשקידתו האגדית. גדולי ירושלים ובראשם הגר"ש סלאנט זצ"ל נתנו את עינם בו והטילו עליו תפקידים שונים הן ללמד תלמידים והן לענות בדבר השם זו הלכה, דבר שגזל רבות מזמנו. הוא הרגיש שעדיין לא הגיע לדרגה הנכונה בהתמדת התורה וללימוד בסדר שחפץ. היתה לו שאיפה ללמוד עוד ועוד, לעלות במעלות התורה ולקנות קנייניה.

יחד עם זוגתו החליט בחשאי שהוא יצא מירושלים למשך תקופה לעיר יפו הרחוקה (במושגי הימים ההם) שם יעשה את אשר חשקה נפשו - ללמוד בפרישות ובשקט.

היתה זאת פרידה לא קלה של כשנתיים ימים! רבי צבי פסח, נסע ללמוד תורה בפרישות בבית המדרש בשכונת "נוה שלום" ביפו. הוא התאכזר על בני ביתו כעורב וכבש את רחמיו הטבעיים למען לימוד התורה!

איך נצנץ במוחו רעיון זה? הוא נזכר שבעת שעלה לארץ לפני כתשע שנים, ישב ולמד מספר ימים בבית הכנסת בשכונת "נוה שלום" ביפו. מקום זה משך את לבו, בשל היותו מקום בודד שהיו באים אליו מתפללים רק בזמני התפילות ואילו בכל שעות היום היה עומד שומם. גלי הים הרוגעים משרים אוריה נפלאה ללימוד התורה בעיון ובעמקות.

אמנם הכיר היטב את מעלותיה ומידותיה

שאלות קצרות ותשובות בצידן על הפרשה:

1. שאלה: מה הקשר בין תחילת הפרשה לסופה?

תשובה: הפסוק שפותח את הפרשה והפסוק שחותם אותה, אומרים בעצם את אותו הדבר.

בתחילת הפרשה נאמר: "וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל". ובסוף הפרשה נאמר: "וידבר משה באוזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תומם". זאת אומרת שבשני הפסוקים נאמר שמשה דיבר עם בני ישראל והעביר להם את דבר ה'.

תשובה נוספת: בעל הטורים כותב על הפסוק הראשון את הדברים הבאים: "לעיל מינה (בסוף פרשת 'נצבים') כתוב: 'לאברהם ליצחק וליעקב' וסמוך ליה (בפרשתנו) כתוב: 'וילך משה', היינו שהלך אליהם להגיד להם כי קיים ה' שבועתו והכניס ישראל לארץ. ואיתא במדרש: מכאן שהמתים מספרים זה עם זה".

ומכאן מובן כיצד זה שכתוב בסוף הפרשה שדיבר משה באוזני כל קהל ישראל, כולל אלה שנפטרו מהעולם, כי "המתים מספרים זה עם זה" כלשון בעל הטורים בתחילתה פרשה.

2. שאלה: מדוע המילה "וילך" מוזכרת בפסוק הזה? הרי במקומות רבים בתורה נאמר שמשה דיבר עם ישראל מבלי שהמילה "וילך" תופיע בתור הקדמה לדיבורו של משה?

תשובה: הלשון "וילך" מבטאת התנהלות מתונה ושליווה, בדיוק כפי שהליכה בניגוד לריצה נעשית בנחת ובמתנוות. ומכאן שלקראת סוף ימיו מעביר משה רבנו את המסר הבא לעם ישראל: דברו בנחת ובשלווה זה אל זה וכך דבריכם יתקבלו אחד על השני והשלום ישכון בעזהש"ת בתוכם.

בכל זאת כל ישראל עושים תשובה ביום זה. ובזכות התשובה ייטיב לנו החתימה ויוציאו מאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה.

מאמרותיו - של הגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א

הן קרבו ימיד למות וגו' (לא, יד)

איתא במדרש רבה: "אמר הקדוש ברוך הוא למשה, קלסת אותי ב'הן' (בפסוק הן לה' אלהיך השמים וגו'), ובהן אני גוזר עליך מיתה". המדרש הזה אומר דרשוני, "זו תורה וזו שכרה".

אפשר לפרש על פי מה דאיתא במדרש רבה (שמות נב, ג): "בשעת סילוקן של צדיקים הקדוש ברוך הוא מראה להם מתן שכרן ומשמחן".

ובזה יבואר כוונת המדרש, מפני שלמדרש היה קשה שתיבת "הן" לכאורה מיותרת, ועל זה אומר המדרש שהקדוש ברוך הוא רמז לו בזה בעת מיתתו מתן שכרו כדי לשמחו.

יום הכפורים

תוספת יום הכיפורים

איתא במסכת ביצה (ל, א), תוספת יום הכפורים דאורייתא, ואכלי ושתי עד שחשכה ולא אמרינן להו ולא מיד, מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין

לכאורה זה פלא, הלא זוהי שאלה של איזה רגעים להוסיף מחול על הקודש, ואיך זה היה ברור לרבונתנו זכרונם לברכה שאם יוכיחו אותם יעברו במזיד על תוספת יום הכפורים.

ואפשר, משום שהאכילה הוא צורך התענית כדי שיוכל להתענות למחר, ומה שיותר מאוחר יותר טוב, לכן אוכלו עד שחשיכה. ובפרט דמצוה גם כן לאכול בתשיעי, לכן לא היה מועיל כלום מה שיאמרו להם, דהם חושבים שהם עושים בזה מצוה.

שש" ועירה דם הפר לתוך המזרק שבו דם השעיר (תפילת העבודה ביום הכפורים)

ותמוה שאינו מזכיר שעשה בשמחה רק כאן.

ואפשר לומר על פי שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבועות ב, ב) שהפר הוא כפרה לכהנים והשעיר לישראל, והיות שכאן היה מערב שתייה ביחד, זה מראה על אחדות של כלל ישראל, שכלל ישראל מאוחדים ומבקשים כפרה.

וזוהי השמחה, שעל ידי אחדות של ישראל

טעם למה קורין הפטרה דיונה ביום הכפורים

"למה ברח יונה, אמר יונה אני יודע שהגויים קרובי תשובה הם, עכשו אם אלך בשליחותו של הקדוש ברוך הוא מיד יעשו תשובה, ויקצף הקדוש ברוך הוא על ישראל, שיאמר הקדוש ברוך הוא, הגויים שלא נתתי להם חקים ומשפטים בעת שאני גוזר עליהם גזרה והם יודעים מיד הם שבים, וישראל לא כן, שבכל עת אני שולח להם נביאים והם קשי עורף" (מדרש תנחומא פרשת ויקרא ח).

לכאורה תמוה מאוד שיונה הנביא יהיה חס ושלום כובש נבואתו אפילו מצד מחשבה טובה. ועוד, איך לא ידע יונה מהכתוב (משלי יט, כא) "עצת ה' היא תקום", ובהכרח שילך בשליחות אם הקדוש ברוך הוא רוצה.

שמעתי בשם הרב הקדוש רבי שלמה אדמו"ר מזוהיל ז"ל, שיונה שהלך אחרי שהיה כמה ימים במעי הדג ואחר כך יצא ממנו בריא ושלם, בודאי היה לזה פרסום גדול בכל העולם, שלא היה דבר כזה מעולם. ונודע הדבר בכל העולם שיונה הנביא הוטל לתוך הים בשביל שלא רצה ללכת בשליחותו של הקדוש ברוך הוא, ונזדמן לשם דג ובלע אותו ושהה בתוכו שלשה ימים ושלשה לילות, שהוא נס גלוי ומפרסם. אם כן איזה חידוש הוא כאשר הוא בעצמו בא אל נינוה ומספר להם את כל המאורע, ומנבא להם בשם ה' שישובו בתשובה ואם לאו תהיה נינוה נהפכת תוך ארבעים יום, מי פתי לא יחוש להזדרז לעשות תשובה. עכשו אפילו אם הגויים עשו תשובה לא היה בזה שום קטרוג על ישראל.

וכל זה ידע יונה מקודם. אם כן לא היה חס ושלום כובש נבואתו, אלא היה מדחה אותה על זמן מועט, ואינו נקרא כובש נבואתו בשביל זה. ורווח ליה שאין שום מקטרג יכול לקטרג על ישראל מחמת זה, שבודאי אלו היה הקדוש ברוך הוא מראה לישראל נס גלוי כזה ואפילו פחות מזה היו כל ישראל חוזרים בתשובה.

ואפשר שמטעם זה תקנו חכמינו זכרונם לברכה שיקראו הפטרה זו ביום הכפורים, כדי להראות בזה זכותן של ישראל, שאינה דומה לתשובתם של הגויים שעשו תשובה רק אחרי שראו נס נפלא כזה, מה שאין כן לישראל, "אותותינו לא ראינו ואין איתנו יודע עד מה" (תהלים עד, ט),

חצי שעת מוסר

"תפסתי את העצה הזו כמו טובע שנאחז בקרש הצלה. הרבי קיבל אותי בסבר פנים יפות, כמו שנהג לקבל כל אחד. סיפרתי לו על הצו שקיבלתי, והוא פרץ בבכי - דמעות של כאב ואהבת ישראל. בכיתי איתו יחד. לאחר שנרגע, פנה אליי ואמר:

'בני, בזכות מה שתעשה לפי דבריי, אני מבטיח לך שתשתחרר מהצבא. אני מבקש ממך רק דבר אחד: לך לאחד מבתי הכנסת בעיר - איזה שתמצא - ובין מנחה למעריב תעלה לבימה, תכה עליה שכולם ישמעו, ותכריז בקול רם שאתה מקבל על עצמך בנדר ללמוד מוסר חצי שעה בכל יום כל ימי חייך'.

כך עשיתי", סיפר ר' יהושע, "ומיד לאחר מכן חזרתי הביתה. בבוקר התייצבתי בפני ועדת הגיוס - והנה פלא! כפי שהבטיח הצדיק, קיבלתי תעודת שחרור על המקום, ממש בניגוד לכל הגיון טבעי.

'עכשיו אתם מבינים למה אני יכול לוותר על חצי השעה של לימוד מוסר בכל יום - גם בזקנותי, גם בשעה של חולשה'..."

סיפור נוסף על הרפואה הפלאית

הרופא הנודע עמד ליד מיטת החולה, פשט את ידיו בתנועה של ייאוש ואמר לבני המשפחה לצאת איתו מהחדר. "אין מה לעשות", אמר בשקט, "אביכם קרוב יותר לעולם הבא מאשר לחיים. הוא כבר עם רגל וחצי בצד השני".

המשפחה לא חסכה באמצעים - הם הביאו את הרופאים הטובים ביותר בארץ, כי האב היה עשיר מופלג. אך הכל היה לשווא. לא היה נראה שיש דרך להציל אותו.

ואז, באמצע אותן שעות קשות, שמעו בשורה מרעישה: הצדיק רבי הלל מקולומיאה נמצא כעת בתחנת רכבת סמוכה - באמצע מסע, נאלץ להמתין בין רכבות.

באותו יום עצמו - החולה פקח את עיניו, החל לאט-לאט להתאושש

בני המשפחה מיהרו לתחנה, התחננו בפני הצדיק שיבוא לבקר את אביהם ולברך אותו. הצדיק הסכים מיד - אף שידע שיאחר את רכבתו ויאלץ להמתין שעות רבות - כי לא רצה להחמיץ את מצוות ביקור חולים.

רבי הלל לא שהה זמן רב ליד החולה. הוא בירך אותו ברפואה שלמה ויצא לדרכו.

אבל הברכה כבר החלה לפעול. באותו יום עצמו - החולה פקח את עיניו, החל לאט-לאט להתאושש, ביקש לשותות משהו - ובני הבית עמדו סביבו המומים. היה זה נס גמור.

המשך בעמוד הבא

"החתם סופר" זי"ע רבו של הצדיק רבי הלל מקולומיאה זי"ע"א

של הצדיק מקולומיאה.

ר' יהושע גוטמן, שוחט בעיר בורשצ'ין, עלה לעת זקנתו להתגורר בירושלים. כל ימי חייו שמר על מנהג קבוע, "חוק ולא יעבור" - ללמוד חצי שעה מוסר בכל יום. גם בשנותיו האחרונות, כשהיה קרוב לגיל תשעים, שכב במיטתו חלש מאוד, כמעט שלא היה מסוגל להוציא מילה מפיו - ואף על פי כן, שכר אדם שילמד עמו מוסר חצי שעה ביום.

מניין בא אצלו המנהג הזה, ומה גרם לו להקפיד עליו גם בזקנה ובחולשה?

ר' יהושע סיפר:

כמה מהם חזרו אחרים לגמרי! בלי זקן, בלי פאות, לבושים בצורה מחפירה...

"בהיותי בחור צעיר, קיבלתי צו מהשלטון להתייצב לשירות צבאי. בבית זו הייתה בשורה קשה - בעצם, צרה איומה. הבחורים שנלקחו לצבא עמדו בסכנה חמורה - בגוף, ובעיקר ברוח. הוי, כמה מהם חזרו אחרים לגמרי! בלי זקן, בלי פאות, לבושים בצורה מחפירה... היה צריך כוחות עצומים כדי לעמוד בניסיונות הללו בחברה הגויית והמתבוללת.

הורי היו מודאגים מאוד. גם אני רעדתי מפחד - לא ידעתי מה לעשות. באותם ימים, אי אפשר היה להשתחרר מהצבא אלא אם היית בעל מום ברור. אבל אני הייתי בריא וחזק, ולא היה לי שום סיכוי טבעי להשתחרר."

"אבל אז אמר לי אבי: 'יש לי עצה עבורך - לך אל הרבי מקולומיאה'."

כשהצדיק רבי הלל מקולומיאה זצ"ל היה עדיין ילד קטן, אירע לו אסון: כלב גדול קפץ עליו ונשך את כל אצבעות ידו הימנית. הילד ניצל בנס, אך המקרה הותיר עליו שני רישומים חזקים - צלקות עמוקות בידו, וגרוע מכך: מפני הפחד העצום שעבר, הוא איבד את יכולת הדיבור התקינה, ומאז התקשה לדבר באופן רגיל.

"אני עצמי לא זוכר את המעשה", כותב רבי הלל בהקדמה לספרו אבקת רוכל, "אבל הוריי סיפרו לי עליו". הדבר היחיד שזכר הוא שכשהיה בן שש או שבע, שלחו אותו הוריו לנייטרא, למלמד מיוחד שלימד אותו כיצד לחזור על מילים עד שיתרגל להוציאן בצורה נכונה. "אבל כשהיה מגיע שבת", ממשיך רבי הלל לספר, "והייתי רואה שחברי אבי רוצים לקנות לי עלייה לתורה, הייתי יוצא מבית הכנסת כדי לא להתבייש - כי מפחד הציבור, הייתי מתחיל לגמגם כשדיברתי."

במשך שבעה שבועות סבל מקשיי נשימה חמורים, עד שלא הצליח לבטא כראוי את מילות התפילה

בגיל שבע-עשרה חלה רבי הלל במחלה שפגעה בקנה הנשימה שלו. במשך שבעה שבועות סבל מקשיי נשימה חמורים, עד שלא הצליח לבטא כראוי את מילות התפילה, ונאלץ לכוון בליבו במקום להוציא אותן מהפה. מכיוון שהיה אז רחוק מהבית, לקח אותו חברו לרופא ידוע ומפורסם, שבדק אותו וקבע שאין תרופה למחלה שלו - שזהו מקרה אבוד.

מי היה מעלה אז על דעתו, שדווקא אותו בחור צעיר שסבל קשות מהפרעות בדיבור, יהיה זה שינאם דרשות ברבים מול עשרות אלפים, שיקשיבו לו בנשימה עצורה, באוזניים פקוחות ובלב פתוח? מי היה מאמין שמי שכילד התקשה להוציא מילה מפיו, יהפוך למי שירומם את לבבות ישראל לתשובה ולמעשים טובים?

רבי הלל עצמו כותב על כך דבר פלא:

"...הצופה מראשית אחרית - הקב"ה ראה שתבוא תקופה שבה אדרוש ברבים בקהילות רבות, ואוכל לדבר שעתיים ויותר, בקול רם, בלי להיעצר ובלי לגמגם. וכדי שלא ייכנסו בליבי מחשבות שווא, שאחשוב לעצמי: 'הבט מי אני! מי עוד מסוגל לרתק כך את השומעים בדבריו?' - לכן נחליתי דווקא בפה ובלשון ובקנה הנשימה שמוציא את הקול, כדי שתמיד אזכור: מה אני? מה חיי? איזו כוח יש לי? מי נתן פה לאדם? רק ה' יתברך! לכן אין במה להתגאות - 'אל תחזיק טובה לעצמך, כי לכך נוצרת'..."

הסיפור על רבי יהושע גוטמן שנושע על ידו

לעילוי נשמת הבחור החשוב שמואל סגל ז"ל בן רחל שתחי'

תשובה שלמה

הקדושה של היום, שמחייבת אותנו להטירה מהעוונות שבין אדם למקום ולהתחיל מחדש, היא גם הזדמנות להרהר כיצד נוכל לשכלל את יחסי הרעות שלנו עם הסביבה שבה אנו נמצאים, לפייס את חברינו עד שנרצה אותם והם ימחלו לנו וזוהו תושלם הכפרה שלנו באופן מוחלט. וזוהו, בסופו של דבר תמדת התוצאה של התשובה האישית.

ולנו לא נותר אלא להתפלל שנזכה לשוב בתשובה שלמה ושיתקבלו תפילותינו ברצון לפני בורא עולם ושנזכה לראות בגאולה השלמה בביאת משיח צדקנו שיבוא ויגאלנו במהרה.

י"ד י"ג אדר א' תש"ע

שהוא חייב לו, צריך לרצותו ולשאול ממנו שימחול לו. אפילו לא הקניט את חברו אלא בדברים - צריך לפייסו ולפגוע בו עד שימחול לו.

המאמץ הזה, שכולל גם את הקבלה לתקן את העבירות שבין אדם לחברו, לא פחות חשוב מהתשובה האישית בין אדם למקום. ביום כיפור, אנו מבקשים סליחה לא רק מה' אלא גם מהציבור, כי התיקון לא יכול להתרחש רק בכיוון אחד. כשאנחנו פונים למישהו בבקשה למחול על מעשינו כלפיו, אנחנו פותחים פתח לתחייה מחדש של קשרים עם מי שנפגעו, ומאפשרים להם להתחדש על בסיס של הבנה, ענווה ורצון לתקן.

ביום כיפור, אנו עומדים לפני ה', אך גם כל יחיד ויחיד עומד מול עצמו. זהו יום שבו כל אחד מאיתנו מתבקש לחשבון נפש, לא רק על מעשים שבין האדם למקום, אלא גם על מעשינו שנוגעים לגבי עניינים הנוגעים בין אדם לחברו. לא זו בלבד, אלא שאין יום הכיפורים יכול לכפר על מעשים שבין אדם לחברו.

וכן לשון הרמב"ם (הל' תשובה ב, ט): "אין התשובה ולא יום הכיפורים מכפרין אלא עבירות שבין אדם למקום... אבל עבירות שבין אדם לחברו, כגון החובל בחברו או המקלל את חברו או גוזלו וכיוצא בהן - אינו נמחל לו לעולם, עד שיתן לחברו מה שהוא חייב לו וירצהו. אף על פי שהחזיר לו ממון

סיפור קטן על יהודי גדול

"זה היה כשלוש שנים אחר חתונתי". את המשפט הזה ואת הסיפור שבא בעקבותיו שמעתי השבוע לראשונה מידידי הרה"ג רבי שאול סילם שליט"א משכונת גילה שבירושלים.

"אשתי עדיין לא נפקדה ואף עברה בעל כורחה מספר הפלות". יום אחד החלטתי, לגשת למשפיע הגה"צ רבי משה ובר בכדי לבקש את ברכתו לזרעא חייא וקיימא. כשנכנסתי לביתו, חשתי שאין ביכולתי לעצור את פרץ רגשותי. בבת אחת הדמעות ניגרו מעיני וקולי נשתנק מבכי. רבי משה לא אהב לראות יהודים בוכים. הוא מייד העניק לי חיבוק חם תוך כדי שניגב את הדמעות ששטפו את לחיי.

ואז בפנים יוקדות אש של קדושה, הרגיע אותי ואמר: "אל דאגה, יהיו לך בעזהש"ת עוד הרבה ילדים". ואכן בדיוק שנה אחר כך נולד בני הראשון. כיום יש לי ב'ה וכלי עין הרע 13 ילדים והכל בזכות המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א.

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא

ניתן להתייעץ עם עורך העלון הרב עדו ובר שליט"א תלמידו של הגה"צ רבי משה ובר זיע"א בנוגע לזיווגים, פוריות, שלום בית, פרנסה ועוד על פי תאריך הלידה והשם בטלפון 053-8356229

הודעה משמחת:

העלון מופיע בחוברת "טועמיה" המופץ חינם במיילים. ניתן להצטרף במייל m025004569@gmail.com

חצי שעת מוסר - המסך מעמוד קודם

אך רבי הלל, כדרכו, סירב לקבל את הכסף. הוא לא רצה דבר - רק הבטחה מהחולה שיתחזק בתורה, במצוות ובמעשים טובים.

"כבוד הרב", התחנן העשיר, "רק תנו לי לשלם לכם על המופת שעשיתם עבורי".

כאשר שמע רבי הלל את המילה "מופת", חיך ואמר:

"לא היה פה שום מופת. רק ביקשתי מהקב"ה - שבשעה שבירכתי אותך, שמי 'הלל' יגן עליך. הלל - זה ר"ת: ה' רופא לשבורי לב..."

הרופאים, שכבר התכוננו להודעת פטירה, באו לבדוק - ונדהמו לגלות שמצבו השתפר פלאים. כששמעו שהרבי מקולומיאה ביקר אותו - גם הרופאים הגויים נאלצו להודות בפה מלא: יש בורא לעולם, ויש לו בקרב עמו קדושים עם כוח שמימי.

תוך שלושה חודשים הבריאה החולה לגמרי. נסיעתו הראשונה הייתה לעיר קולומיאה, להודות לצדיק על שהחזיר לו את חייו. כמובן, בא עם תרומה נכבדה, כמתנה לצדיק.

הוי גולה למקום תורה - המסך מעמוד 1

כך חידושי שכתב באותו פרק. כך נראה גם מרשימת הספרים שנטל עמו: לב אריה, מחנה אפרים, ראש יוסף, תורת חטאת. אף ספרי מוסר ומידות נטל עמו: אבן שלמה, חשבון הנפש, חיי עולם, יד הקטנה, חובות הלבבות, מסלת ישרים, נפש החיים וספר המידות. היו אלו שנות התעלות גדולה עבורו. הוא השקיע בהן את עצמו כליל באהלה של תורה, וקיים בגופו ממש את הנאמר (אבות פ"ו מ"ד): "כך היא דרכה של תורה: פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן, ובתורה אתה עמל". ונתקיים בו "אשריך בעולם הזה".

שנתיים אלו שעשה ביפו חשבות היו בעיניו מאוד. יעיד על כך הסיפור הבא: מעשה שפעם הצטדק לפניו אברך על מיעוט ידיעותיו בתורה, ואמר כי בסך הכל למד עשר שנים בלבד. חיך רבי צבי פסח ואמר לו: "אף אני למעשה למדתי כראוי רק באותן שנתיים ימים ביפו...".

ששאפו לייסד בעירם מקום תורה שיפיץ את אורו בכל מושבות הישוב החדש. יקירי יפו ראו כבוד לעצמם בזה שאברך גאון ושקדן זה קבע משכנו בנייהם. הם העמידו לרשותו חדר למגורים וכלכלוהו בעין יפה. נשים צדקניות היו מביאות לו את ארוחותיו לבית המדרש, כדי שלא יצטרך לעזוב את כותליו. קולו הנעים הדדד יומם ולילה בהיכל בית ה', שם עג לו עוגה בד' אמות של הלכה, ולא מש מבית המדרש. שנים אחר כך סיפר להגאון רבי שמואל ברוך ורנר, ראב"ד תל אביב, כי בתקופת שהותו ביפו למד שלושים פעמים הלכות טריפות.

בדד ישב שם ועסק בתורה, ללא חבר וללא רב. לימים כתב: "שקידת התורה היא האושר האמיתי, וכמעט שלמותו כל התחברות, כי השקידה והחזרה על הלימוד בלי הרף הוא במקום חבר ובמקום רב". בתקופה זאת השתלם רבינו בחלקים יורה דעה וחושן משפט של השולחן ערוך. מעידים על

הודעה חשובה לקוראי העלון: המעוניינים לקבל את העלון למייל שלהם ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגזי מרומים בל' אב - א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

